

FINÁLÉ

Ma Úrangyala után zárjatok hármás lakatra
minden kunyhót és gyermeket
Az éjjeliőr a kútnál tizenkét kondulást hallott
Éji világító bárkák földi dalommal
hozzátok megyek
Ó miért vagyok részvétben vétkes harangozó
ki a városba ment félreverní a harangot

Mily csendben fantáziáltak szeptember végén
a kabócák
Szedje le az almákat kedves asszonyom
kötényén százezer csillag
Olyan mint piros szőlőjü túlrett felhő
ha víz alatt bíborba mártják
Ezt a nőt mindmáig úgy szeretem
ahogy szeretjük a halálos beteg fácskát
Ma mindnyájan másképp imádják
az oltáron a dermedt madonnát

Nekünk már régen nincs hitünk
saját testünket s vérünket áldozzuk napra nap
Mint a szegény révész kit szeretettel megronthat
bárki
Egyik partról a másikra árad
a szeretet és a harag
De az a rohanó víz sose tud megállni
S ha egész nap vidulnék attól az öröm még nem
keres fel
S ha egész életedben csak álmodoznál
attól még nem lesz csillaggá az ember

Az emberekbe lépek nem tudják hogy
örkődöm fedelük alatt
Ékes országom virul mióta összeverődtek
Ha elszomorodom valamennyien haldoklanak
Egy év alatt ezer temetésre visznek szememből
a könnyek

Itt egy japán függöny gyűlölködve lesi az istent
Aki az újszülöttben feltámad Lázár gyanánt
Ennek a csöppségnek is volt anyja
és meghal mint a többi nő
Noha az ördögöknek naponta eladja magát
Bár hullarészegen tántorog elő
A jégcsillagoktól minden vas-alabárdos
éjjeliőr vas-szempárt kap
Akárcsak a halott tornyok
és amelyek halálra várnak
Az élet ív és rajta
mint hídon ballagunk át
Fekete órákkal s balandó nőekkel csalogat
Egy másik nap karjába fut rajta át a nap
Örködnek az órák